

Leto II

Uredništvo in uprava:
Ljubljana,
Novi trg št. 4/II

ZBOR

Štev. 6

Naročnina: letno Din 24.—
polletno „ 12.—
četrtletno „ 6.—

Izhaja vsak drugi četrtek

GLASILO JUGOSLOVANSKEGA LJUDSKEGA GIBANJA ZBOR

Veselo vstajenje-borci!

Velikonočna

O, bratje, bratje, — prišel je čas
O, bratje, bratje — kako je v vas?
So li vaše njive zorane?

Otresite zaduhlih se sanj!
Po bliskovo gre vseh živih dan,
kdor ga je zamudil — ves klic zaman,
doživi ga le, kdor je pripravljen nanj!
(Oton Župančič.)

Majhen je bil naš svet pred 2000 leti.
Navadni smrtniki poznamo točno prav za
prav samo zgodovino rimske države. Vse
drugo so nam povedali v šolah bolj mi-
mogrede.

Sicer pa nas trenutno zanima prav ta
rimska država, ki je bila sredi drugega
stoletja pred Kristom še gospodar sveta,
pa je potem rapidno padala.

Preveč neenaka razdelitev zemljiških
posestev je povzročila moralno propada-
nje v sebičnosti na eni strani od razkošja
in razvratu pomehkužene in na drugi
strani od bede zrevolucionirane države
(latifundia perdidere Italiam).

Temu propadanju je sledilo tudi fizič-
no-biološko propadanje. Bela kuga je
razsajala tako, da približno 200 let po
Kristu že ni bilo med Rimljani nobenega
pravega Rimljana več, a 400 let po Kristu
je bila cela pokrajina Etruria brez rim-
skega prebivalstva.

Ze leta 133. pred Kristom je videl ljud-
ski tribun T. S. Grakh, kam plove nje-
gova država, ko je vzkliknil: Divje zve-
ri imajo svoje brloge po gozdovih, držav-
ljani pa, ki so preivali svojo kri za do-
movino, nimajo drugega nego zrak, svet-
lobo in nebo nad seboj!

Kmalu za Grakhom je prišel sovražnik
Rima, Jugurta, podkupil Rimljane vse
vprek, pa se škodoželjno posmehoval po-
nosnemu, toda moralno propalemu Rimu
z besedami: O podkupljivo mesto, ki boš
propadlo, čim najdeš kupca!

Neznosne socialne prilike so ustvarile
rodovitna tla za novo vero, korumpirani
Rimljani so se umaknili zdravim naro-
dom. Življenje jih je pogazilo samo.

Novi narodi so zavladali in nova Kri-
stusova vera je izpremenila mišljenje
ljudi. Vera tlačenih sužnjev in proletari-
jata, ki je oznanjevala bratstvo, ljubezen
do bližnjega in enakost.

In kaj se je zgodilo z oznanjevalcem
te nove vere? Z ljudskim preporodite-
ljem, ki je govoril:

Ako se kdo iznova, ne rodi ne more
videti božjega kraljestva.

(Sv. Janez 3, 3)

Zidovski mogočniki, — katere je Kri-
stova resnica bodla v oči, katerim je za-
majala stolčke, ker je odpirala ljudstvu
oči, katere je Krist z bičem izgnal iz
templja, kjer so uganjali le kupčije in
barantali z njegovo idejo ljubezni, — so
ga zgrabili in peljali pred rimskega
oblastnika Pilata, da mu sodi.

Pilat pa se je zatekel k — »demokra-
ciji«. Vzel je razbojnika Barabo in —
Krista ter vprašal — ljudstvo, koga naj
križa. In od farizejev in pismarjev na-
ščevana množica je kričala: Križaj Kri-
sta! Tistega Krista, ki je celo svoje živ-
ljenje posvetil ljudstvu, je to isto ljud-
stvo, — pod vplivom javnega mnenja,
katero so umetno razširili ljudski na-
sprotniki — pismarji in farizeji, — izro-
čilo — krvnikom!!

Tako je to bilo takrat.

In če bi se danes povrnil Krist na zem-
ljo, ali nemara ne bi moral zopet z bičem
v tempelj, ali ne bi zopet moral odpi-
rati ljudstvu oči in majati stolčke ali ne

bi zopet naletel na razne obrezane in ne-
obrezane žide, na farizeje in pismarje, pa
tudi na tako ljudstvo, o katerem je že
nekaj govoril:

To ljudstvo me časti z ustnicami,
a njih srce je daleč od mene.

(Sv. Luka 7, 6)

Ali se ne bi morda tudi danes našla
kakšna »demokracija« farizejev in pis-
marjev, ki bi še vdrug kričala: »Kri-
žaj Krista«?

In slednjič, ali se ne bi našel nov Pi-
lat, ki bi si pral roke?

Deset bi se jih našlo! Se jih je že naš-
lo! Perejo si roke in se izgovarjajo na —

Dimitrij Ljotič:

Neaktualna tema

Često smo rekli, da ljudi v državi ne
drži toliko skupaj sila kolikor skupna
misel.

Če so le-ti vendarle v državi skupaj, pa
nimajo skupne misli, potem gre vsak za
svojo mislijo, to pa vodi do razpada ce-
lote.

Kakor hitro se zapazijo v celoti znaki
razpadanja, prav lahko ugotovite vzrok:
manjka skupna misel.

Pa vendar, tudi, če mislijo vsi enako,
ni s tem preprečen razpad celote.

Tudi to se lahko zgodi, pa vendar, če-
prav mislijo vsi enako, še ni to skupna
misel. So misli, ki ne postanejo skupne,
čeprav jih misli istočasno ves svet.

Ljudje so si med seboj podobni tako
po svojih nizkih kakor po svojih vzviše-
nih lastnostih.

Vsak človek ima na sebi satanske pote-
ze, vendar pa ima tudi drugih, ki ga pri-
bližujejo Bogu.

Vsak človek je lahko sebičen, obenem
pa je lahko tudi požrtvovalen.

Človek je lahko strahopetec, prav ta-
ko pa tudi junak.

Človek je torej podoben glasbenemu in-
strumentu, glasbilu, iz katerega lahko iz-
vabimo najnižje in najvišje tone.

Najti skupno misel za človeško združ-
bo, pomeni: najti največjo skupno mero
za to združbo.

Če imamo več števk n. pr. 3, 6, 12, 18,
bomo našli njihovo največjo skupno me-
ro na dva načina: ali poiščemo tisto naj-
večje število, s katerim so vsa števila
brez ostanka deljiva, ali pa poiščemo ti-
sto najmanjše število, v katerem so vsa
števila brez ostanka zapopadana.

Prvo število je največja skupna mera,
a drugo najmanjši skupni mnogokrat-
nik.

V gornjem primeru je število 3 naj-
večja skupna mera, ker so z njim deljiva
vsa štiri števila brez ostanka, a 36 je
najmanjši skupni mnogokratnik, ker so
vsa štiri gornja števila v njem brez ostan-
ka zapopadana.

Tako lahko najdemo dvojno skupno
mero za eno ljudsko združbo: ali tisto, ki
temelji na ljudski sebičnosti, ali pa ti-
sto, ki temelji na ljudski požrtvovalnosti.

Z obema lahko izmerimo vse ljudi, kaj-
ti tudi za to sta skupni meri, ker sta tako
sebičnost, kakor požrtvovalnost skupni
ljudski potezi.

V prvem slučaju bomo zasnovali skup-
no mero na sebičnih, v drugem pa na po-
žrtvovalnih ljudskih lastnostih.

I v prvem i v drugem slučaju lahko go-
vorimo o skupni meri.

Vendar pa je med obema ogromna raz-
lika.

Pri številih jih prva skupna mera: naj-
večja skupna mera, zmanjšuje, ker deli

»demokracijo«! Perejo si roke, če leti
kamenje za tlakovanje ulic na — lju-
di, perejo si roke, če ima samo laž pro-
sto pot, resnica pa zamašena usta. Pere-
jo si roke, če skuša »demokracija« za-
dušiti vsak klic:

»Križaj Barabo«!

Pozabljajo pa Pilati, da je Krist tretji
dan od mrtvih vstal! Pozabljajo, da ni
nič pomagal težak kamen na grobu! Nič
do zob oborožena straža ob grobu!

Vstala je Resnica, ker ne more umreti!
Pilati pa je umrl grozne smrti...

Po bliskovo gre vseh živih dan! Doživi
ga le, kdor je pripravljen nanj!

VESELO VSTAJENJE — BORCI!

T. Š.

upirali izjemni sebičneži vsegamogočne-
mu tonu altruizma.

V prvem slučaju bomo imeli slabe vzor-
ce, ker vlada duh sebičnosti, pa bo le-ta
potegnul za sabo tudi tiste, ki bi bili si-
cer požrtvovalni.

V prvem slučaju ni skupna mera združ-
be, misel, ki temelji na ljudski sebičnosti
v stanju, da zaščiti ljudsko združbo od
razpada. Nasprotno! Ona s tem, da po-
udarja, izziva in predpostavlja sebične
interese posameznika dejansko niti ni
nobena skupna misel (čeprav so vsi pre-
pojani z njo), ker gre dejansko proti temeljnemu pogoju celote.

V drugem slučaju, kadar je skupna
združbena mera misel, ki temelji na po-
sameznikovi požrtvovalnosti, lahko go-
vorimo o pravi skupni misli in skupnem
duhu, ker se po njem poudarjajo, izzi-
vajo in predpostavljajo požrtvovalne
posameznikove lastnosti, le po njih pa
more biti ljudska združba dejansko za-
ščiten pred razpadom.

V prvem slučaju bo prekršen temeljni
zakon domovine in država vržena na pot
rušilnega besa.

V drugem slučaju bo vladal temeljni
zakon domovine v polni moči in država
bo korakala po potu stvarjajočega nav-
dušenja.

Sami ti dve poti predstojata vsem na-
rodom. Tretje poti ni niti je ne bo.

Če kdo misli, da je našel tretjo pot,
naj dobro odpre oči: že samo dejstvo, da
on misli, da je našel tretji izhod, je
najboljši dokaz, da se je že napotil k
tistemu prvemu.

Častna legija »Zbora«

Člani Zbora, ranjeni ob priliki napada
plačane tolpe na kino »Triglav« v Beo-
gradu, dne 28. februarja:

1. Mirko Bošković, delavec, ranjen z
nožem v roko in s kamnom po glavi.
2. Andrej Žorž, inženjer agronomije,
težko ranjen s kamnom po obrazu.
3. Luka Sredojević, delavec invalid,
ranjen s kamnom po glavi.
4. Drago Urošević, delavec, ranjen s
kamnom po glavi.
5. Dr. Dimitrij Darijević, odvetnik,
težje ranjen po glavi.
6. Radoje Denić, dijak, ranjen s
kamnom po glavi.
7. Vojislav Savkić, zasebni uradnik,
težje ranjen s kamnom po glavi in svin-
čeno cevju v prta.
8. Velimir Mitrović, delavec, ranjen s
kamnom po čelu.

Pozdravljamo tovariše, kot svetli vzgled
požrtvovalnosti in odločnosti vsem nam!

»Demokracija« — ali vladavina ljudstva?

V političnem besednjaku najdemo dva
izraza tesno enega poleg drugega. Poleg
besede »demokracija« stoji izraz »vla-
davina ljudstva«, tako, da izgleda, da sta
eno in isto. To pa je besednjakarska teo-
rija. V praksi sta si oba pojma še bolj
oddaljena, kot severni in južni tečaj.
Gorje, če bi ljudstvo enkrat spregle-
dalo to ogromno razliko in pogledalo v
resnico! To se ne sme zgoditi. To bi bila
smrt političnih strank, smrt politične laži
in prevare, smrt sladkih korit!

»Zbor« pa je tisti, ki neusmiljeno od-
kriva resnico. On se ne bori za ustvari-
tev kake teorije ali dogme — to prepušča
drugim. »Zbor« se bori za obstanek, za

življenje in za bodočnost vsega naroda.
V tem je prva temeljna razlika med
njim in med njegovimi nasprotniki.

Nam »Zborašem« ni dovolj, da bi se
postavili v službo svojega programa. Na-
sprotno — mi postavljamo svoj program
v službo naroda. To je druga velika in
temeljna razlika med nami in tistimi, ki
se borijo proti nam.

Končno verujemo neomajno, da se mo-
rata država in red prilagoditi ljudskim
potrebam in narodnemu življenju; da je
zločin, če se vsiljuje narodu tak red,
ki je njegovemu duhu tuj, in pa taka
država, ki ne odgovarja njegovemu ras-
nemu značaju in njegovim duhovnim

Skrajna desnica ali levica?

Gospod minister dr. Krek je glasom poročila ljubljanskega radija kot zastopnik notranjega ministra dr. Korošca nedavno napovedal boj »skrajni levici« in »skrajni desnici«.

Po vsej pisavi gospodu ministru bližnjega časopisja, kakor tudi po polpretekli odredbi glede naše mladinske organizacije in pravkaršnji glede »Zbora« sploh, si moramo biti precej na jasnem, da smo s tisto »skrajno desnico« mišljeni mi. Ta ne baš precej blagohotna izjava, pa ima za nas vendar tudi svojo dobro stran. Z njo imamo avtentično mnenje političnega izvedenca o tem, na katero stran se nas ima plasirati, in s tem dokument za slučaj, če bi nas kdorkoli iz ministrove bližine, — ker bi mu trenutno tako bolj prijalo, — hotel predstaviti z desnice na levo, kakor se na primer prestavi politično nepokornega učitelja iz doline v hribe.

Ko nas gospod minister po zapadno evropskem pojmovanju plasira daleč od skrajne levice, ima deloma prav: smo odločni nasprotniki vsakega internacionalizma in s tem predvsem komunizma, posebno pa njegovih rušilnih metod in sredstev neslovanskih, nesocialnih in anacionalnih propagatorjev komunizma. Z ozirom na prakso »protiboljševskega boja« pri nas, pa moramo radi polne jasnosti vendar poudariti naslednje: komunist je za nas le dejanski propagator komunizma v celoti, z vsemi brutalnimi, vseuničujočimi sredstvi in nameni.

Pri nas pa se je udomačila drugačna praksa: če fant zapusti dekle in ga to naznani, da je komunist, ga tudi pomankanje vsakega drugega dokaza, pa niti sam preklic dekleta ne reši težkih posledic. Če se delojemalec jezi, ker mu delodajalec pritrjuje itak težak zaslugek, zanašajoč se, da je navadno gmotno slabejši tudi procesno slabejši, pa se stvar zasuče vendar v prilog delojemalca, — se slednjega ovadi, da je komunist. Komunist se imenuje pri nas delavca, — pa najsi dejansko pripada po nazorih kamorkoli, — če seže po obupnem obrambnem sredstvu stavke, ker tvori velik del tovarnarjevega dobička vsota, katero si le-ta prihrani, ker ne plača delavcu niti najskromnejšega eksistenčnega minimuma! Takim »komunistom« bomo dajali brez izjeme vso našo pomoč.

Smo mnenja, da je najučinkovitejše bojno sredstvo proti komunizmu socialna pravičnost, gospodarski red, ki daje tudi najmanjšemu človeku pošteno zasluženi kruh in človeka dostojno streho. Ječo in slične stvari je uporabljati le kot skrajno, čisto izjemno sredstvo proti resnično zlohotnim, nevarnim in brezvestnim zavajalcem. »Kundak« le v skrajnem slučaju silobrana proti nepravilno razdivjani masi, ko so vsa druga sredstva že brezuspešna. Nikdar pa ta sredstva ne rode dobrega sadu proti mirno stavkujočim v upravičenem boju za pritriganim kruhom, — čeprav smatramo stavko kot nezadostno sredstvo za dosego delavčevih pravic.

Rad bi tega bomo delali proti komunizmu s tem, da bomo ljudstvo poučevali, da je zgodovina že nešteto krat, dosledno in brezizjemno dokazala, da je ideja doslednega komunizma, ki je že stoletje stara, absolutno neizvedljiva utopija, ker je proti človeški naravi. Da je spričo temu komunizem, pa čisto tudi stavka politični »šlager«, katerega eksploatira židovstvo kot novo obliko zasluževanja sveta in posebno kot sredstvo proti osvoboditvi slovanske ruske duše. Zadnji moskovski proces še posebno dokazuje, da je tam vsekakor nekaj gnilega; če je res, kar trdi Stalin, potem so bili v prvih vrstah komunizma ljudje, ki so bili sposobni, da prodajo celo svojo komunistično domovino sovražnikom proletarijata. Če pa je res, kar trdi Trocki, potem je na čelu slovanske Rusije tiran, ki po krutosti presega Ivana Groznega in ubija najpožrtvovalnejše svoje sobojevnike iz revolucionarnih dni.

Tako je zamišljeno naše protikomunistično delo in se moti, kdor bi od naše tkzv. »skrajno desne« usmeritve pričakoval, da zbiramo vrste naših borcev za to, da bodo na povelje ene ali druge čaršije ali kake sedaj merodajnim bližje zunanje sile korakali kot »Kanonenfutter« lažidemokracije, lažislovanskega in lažikrščanskega kapitala v boj proti našem poštemu, za vsakdanji kruh se borečem delavcu!

Če smo torej v nacionalnem oziru, po zapadno evropskem pojmovanju, »skrajna desnica«, potem smo v gospodarskem in socialnem oziru, po zapadno evropskih pojmi, najskrajnejša levica v Jugoslaviji!! Mi odrekamo marksistom vseh barv pravico, da bi se imenovali sploh kakšna levica, ker je marksizmu dosega delavčevih pravic samo krinka, pod katero naj bi jim delavstvo služilo za sredstvo v dosego židovske svetovne nadoblasti, medtem, ko se mi dejansko borimo za dosego delavčevih pravic, za socialno pravico vseh državljanov naše države, za gospodarsko in politično osamosvojitve naše države. Vendar pa bomo vedno točno pazili in s posebno pazljivostjo zasledovali bojne pozive raznih protikomunističnih svetovnih in manjših avtoritet in njihovih tuzemskih glasnikov: ali gre bojna gorečnost res proti komunizmu, ki je nevaren obstoj etične človeške duše, ali pa se morda skriva za to krinko mržnja proti Slovanstvu sploh ali pa vsaj proti nekatoškemu, pa čeprav krščanskemu Slovanstvu. Smo proti komunizmu, smo pa prepričani Slovani, kar smo za vsakega pametnega že dovolj jasno povedali v našem članku v »Zboru« št. 2 z dne 28. januarja tega leta pod naslovom: »Slovanstvo in slovanstvo, vojna in mir.« Tam je vse čisto nedvoumno objašnjeno in niti pičice na tem ne moremo izpremeniti, ničesar vsemu tistemu dodati niti odvzeti. Kajti »Zbor« ne bo prav nikomur na ljubo izpreminjal svojega programa! Tisti, ki se je radi omenjenega našega članka najbolj razjezil, češ, da se kot čistokrvni »nacionalist« čuti z njim prizadetega, v danes — zaprt radi širjenja letaka, v katerem piše, da danes med »nacionalisti« in komunisti ne sme biti nobene razlike!!!

Če so kljub temu pri nas ljudje, ki bi na vsak način hoteli naš program aplicirati na kogarkoli drugega, so pač v veliki zmoti. Naš program je samo naš program, pa zastonj iščete analogij za nas po svetu v sedanosti in pretoklosti!

Mi smo prvi, ki smo naš program črpali iz našega človeka samega, iz ljudske duše in življenja, žitja in bitja rodne naše jugoslovanske grude! Prvi, ki imamo lasten jugoslovanski program, ki združuje misli Aleksandra Stambolijskega, Stjepana Radića, Vošnjaka in pokojnega dr. Janeza Ev. Kreka.

Tisti, ki iščejo analogij, pač ne čutijo utripa srca našega človeka, ker so se mu že preveč odtujili, ker so izkorinjenci, papige in opice, ki posnemajo tuje (pa vseeno ali zapadno evropsko demokracijo, židovski komunizem ali fašizem), ker ničesar svojega več nimajo. Zato se tudi ne znajdejo v labirintu tujega, zato od samih dreves ne vidijo gozda.

Naj lepo opuste svoja iskanja. Ti nikdar več ne bodo našli niti sebe, niti »Zbora«, niti Jugoslavije. Vsi ti sodijo ideologije ljudi z zapadnjaško puhlostjo po tem, kje ti ljudje sede v parlamentih, kje posade svojo zadnjo plat na poslanski stolček, ali na desni ali na levi strani parlamentne dvorane... Po tem pa nikdar ne bodo došli »Zbora«!

Nismo niti fašisti niti komunisti niti skrajna desnica niti skrajna levica, temveč smo jugoslovansko ljudsko gibanje!

Zrcalo demokracije

»Drina Mining Company«, London, ustanavlja podružnico v Beogradu.

Koncem lanskega leta je bila ustanovljena v Londonu akcijska družba »Drina« s kapitalom 50.000 funtsterlingov, ki je porazdeljen na 200.000 deležev (akcij) po 5 šilingov. Cilj družbe je kupovanje, iskanje in eksploatiranje rudniških objektov in izvrševanje vseh ostalih poslov, ki so s tem v zvezi.

Po informacijah »Jugoslovenskega Kurirja« je ta angleška družba dobila dovoljenje, da ustanovi svojo podružnico v Beogradu. Začetna glavna je 1.000.000 dinarjev. Predstavnik družbe za Jugoslavijo je g. Georg Herman Šelens. Naslov družbe v Londonu je 4 in 6 Trog Morton Aveni, London E. C. 2.

LEP NAPREDEK V NAŠEM TUJSKEM PROMETU!

Iz Nemčije izgnani žid gospod Grender je novi lastnik avtobusne zveze Ljubljana — Sušak!!

so mu ugrabili državo — potem je »Zbor« proti ljudski in narodni svobodi! Če je »Zbor« tako pošten, da ne dovoli, da bi tolkli liberalni »demokrat« in liberalni politikanti in kapitalisti po narodu z desne strani pod lažno firmo »demokracije — vladavine ljudstva«, da pa tudi ne dovoli, da bi udarjali po ljudstvu marksisti z leve strani pod lažno firmo »diktature proletariata« — potem ga je treba z »združenimi silami« temeljito zamazati češ: Hitler mu daje pare! Ne verujte »Zboru« — verujte nam!... Dol z »Zborom«, ki nima smisla za batine po hrbtu naroda, ne iz desne, ne iz leve strani, ki hoče osvoboditi ljudstvo iz okovov suženjstva, ki ne da oblasti nam — ampak jo vrača ljudstvu v roke njegovih ne strankarskih, ampak stanovskih zastopnikov!

Res je, da se bori »Zbor« proti svobodi nekaterih. To pa ni svoboda ljudstva. Svoboda, proti kateri se bori »Zbor« — to je Svoboda politikantskega in kapitalističnega izkoriščevanja naroda in njegovih življenjskih sil. Dokler imajo politikanti in njihova špekulantska bratovščina s te in one strani meje polno svobodo gospodarjenja z narodovo usodo in izkoriščevanja ljudskega dela — tako dolgo ljudstvo samo ne more imeti nikake svobode. Če hočemo, da bi postal narod svoboden, se mora vzeti svobodo politikantom in mednarodnim špekulantom. Račun je čist, jasen in enostaven.

Ker pa vidi »Zbor« svoj ideal ravno v osvoboditvi naroda, ki bi mu omogočila največji razvoj v vseh njegovih bogatih možnostih — zato je nepomirljiv nasprotnik vseh tistih, ki ljudstvu to svobodo odvzemajo.

Ker hoče »Zbor« pravo resnično vladavino ljudstva — zato kričijo in besno naskakujejo nanj tisti ki vladajo nad ljudstvom z lažjo o »demokraciji«. Njihova »demokracija« izključuje vladavo naroda. »Zbor« pa hoče vrniti narodu državo, ki mu je bila odvzeta. On hoče pravo narodno vladavo, ljudsko vladavino. Zato kričijo politikanti: »To je fašizem!« Misel »Zbora«, izražena v nekaj besedah, je ta: Na temeljih ljudske pravice, ki je globoko vsajena v narodnem srcu, hočemo ustvariti vladavino svobodnega naroda, ki naj sam razpolaga s svojo usodo brez varuhov in pokroviteljev.

Zakričali so narodni varuhi in pokrovitelji: »Zgrabite tatul!« Istočasno pa so pod ogrinjalom krepko stisnili svobodo, katero so vzeli narodu. Krepko so stisnili državo, katero so ljudstvu ukradli. In da bi svoj plen odnesli na varno mesto, se poslužujejo vseh rušilnih sil boljše vize in anarhije. Vsa sredstva so dovoljena v borbi, katero vodijo narodni varuhi in pokrovitelji za ohranitev svoje plena. Tiste sile, ki so z lažjo o »demokraciji« vladale in vladajo nad narodom, so se združile s tistimi, ki hočejo ljudstvo prevesti iz kapitalističnega v boljševiško suženjstvo. Vsa ta mrzka trla in gnila družina ima samo en cilj: Hoče preprečiti, da bi narod prišel do svoje pravice, do svoje države!

Čas hiti. Koraka zgodovine nihče ne more ustaviti. Narod se je zganil, se giblje. Ljudstvo hoče resnico in pravico. Hoče Svobodo! Hoče ljudsko vladavino, vladavino naroda. To pa pomeni: Lažna »demokracija« je svojo vlogo doigrala, treba jo je z odločnim zamahom izbrisati iz političnega besednjaka, kjer naj ostane samo še pojm prave vladavine naroda.

»Zbor« je vzniknil iz ljudstva. »Zbor« je izraz upora proti laži o »demokraciji« in proti kapitalistični krivici. »Zbor« je narod na pohodu!

Naj se napanjajo, naj lažejo, naj klevetajo, naj napadajo in rušijo, naj se penijo v besnosti vsi sovražniki naroda, njegove svobode in njegovega edinega rešitelja »Zbora«!

Vstaja zarja nove dobe. Iz rušenih laži o »demokraciji« in kapitalistične prevare vstaja nova zgradba: zgradba ljudske pravice — zgradba vladavine naroda!

Borci — v »Zbor«!

Dan. Gr.

Predstavnik »Slovenske besede« (»slovensko« jo namreč sam imenuje) se je začel v svoji lastni »besedi« priti na nedavnem unionskem shodu v Ljubljani očitanih mu umazanosti v zvezi z njegovim županovanjem v Ljubljani. Ko se bo perilo dodobra posušilo, bomo videli, kako je oprano. Smola je le, da je vreme tako neprikladno za sušenje.

in materialnim potrebam, lastnostim in zmožnostim. To pa je tretja velika razlika med nami in nasprotnimi tabori.

In zaradi teh razlik nas imenujejo »fašiste«... Sebe pa imenujejo »demokrate«... Pa še trdijo, da smo mi proti ljudskim svoboščinam — oni pa da so za te svoboščine.

Bogata buržoazija (meščanstvo) je po francoski revoluciji ustvarila nov red, katerega je imenovala z lepim imenom »demokracija«. To naj bi pomenilo »vladavino ljudstva«. Resnično: lepa beseda! Toda v bistvu: strahotna laž!

Kajti, dočim je buržoazija imenovala svoj red »demokracija«, je istočasno uredila ta svoj red tako, da je kolikor mogoče oddaljila ljudstvo od države, državo pa je izročila varuhom iz svojih lastnih vrst. Med ljudstvo in državo je spretno vrinila nepremostljiv zid poklicnih politikantov. Ti politikanti pa so celokupno zakonodajajo in ves red uredili tako, kot jim je narekovala korist ozke skupinske klike, male družice tiste socialne skupine, ki je imela v rokah vso oblast — politično oblast preko političnih strank — gospodarsko oblast pa preko kapitala.

Da bi ironija bila še večja, je buržoazija ta svoj red proglasila za večno, neobhodno in nezmotljivo dogmo, vero, religijo. Tej dogmi je podredila vse ljudsko življenje, to pa za to, da bi obdržala za vse čase oblast nad narodom — razume se — v svojo korist. Tako je napravila kopito, po katerem je oblikovala državo za svoje potrebe, nato pa je šla korak dalje. Vse življenje naroda je uredila po tem kopitu, samo da bi žive, ustvarjalne sile naroda ne mogle priti do svojega izraza. Preprečila je svobodni razvoj narodnega telesa, kakor Kitajci preprečujejo s pretesnim obvalom razvoj nog svoji ženski mladini. Vse ljudstvo postavlja buržoazija v službo te dogme o lažni »demokraciji«. Svečeniki njihove »svete demokracije« pa so kapitalistični in politikantski špekulanti. Ljudstvo živi kot živo bitje. Ima tudi svoje potrebe, svoj značaj, svojo narodno in ljudsko pravico. Buržoazija se za to ne meni. Ona ve dobro, da ljudska pravica ni njena pravica. Ona ve dobro, da široki in pravični duh naroda ni njen duh, kateri je usmerjen samo na profit in na krivico. Pa čeprav narod še tako kriči po svoji pravici v svoji državi, mu daje buržoazija samo po svojem kopitu ustvarjeno mrtvo »demokratsko« državo. Ona mu daje kapitalizem. Daje mu prazne fraze o svobodi in enakosti — na papirju!

V jedru je ta lažni »demokratski« red obenem najbolj suženjski red. V njem narod ni gospodar svoje države in svoje usode. Gospodar države je politikant, gospodar narodne usode je stranka. Izkoriščevalec narodovega znoja je kapitalist.

Tako gleda na te stvari naš »Zbor«. Zato ga je nedavno napadel znani poslanec Milanović v parlamentu, ko je klevetniško namigaval, da dobiva »Zbor« pare iz Nemčije. Ta naročeni poslanski gramofon z zlato iglo (izobrazba 4 razredi ljudske šole), pa je zavrnil tedaj še en značilen očitke na račun »Zbora«: da se namreč govori »Zborovih« govornikov prav nič ne razlikujejo od govornikov komunistov... To pa je interesantna zadeva. Res je, da »Zboraši« povsod odkrito in pogumno govorijo proti izžemanju s strani liberalne demokracije, pa tudi proti izžemanju s strani brezvestnega, čisto internacionalno-brezdomovinskega liberalnega kapitala, in to na temeljit način, da tudi marksisti tega ne morejo temeljiteje opraviti in so slednji pri tem postali takorekoč nepotrebni. Toda »Zbor« nikdar ne pozabi omeniti najvišjega protektorata kapitala, t. j. internacionalnega židovstva in kar je glavno: »Zbor« ve, kje je meja te borbe, kje se neha borba za narodovo pravico in kje pričinja rušilna besnost anarhije, ki uničuje, kar bi se kot nacionalna in ljudska lastnina ne smelo rušiti. »Zbor« podira samo trhlo, a obenem gradi zdravo novino. Marksisti ne poznajo tiste prave meje in je nočejo poznati. Zato kričijo, da je »Zbor« proti »demokraciji«, torej proti ljudski svobodi!

Tako pa kričijo tudi drugi nemarksistični »demokratski« politikantski papagaji — tudi poslanec Milanović. Če se dviga narod in zahteva svoje pravice, je to »fašizem«! Če zahteva »Zbor«, da se že vendar enkrat mora narod rešiti in odstraniti vse zajedalce in parazite, ki

Telesna vzgoja naroda in »Zbor«

Zdrav duh v zdravem telesu,
zdrav narod v zdravem državnem
ustroju!

Važno in odgovorno nalogo ima telesna vzgoja naroda z ozirom na ženo. Ali ni v veliki meri odvisen narod od žene, zdrave matere? Zavedati se moramo, da je in bo veličina in moč naroda odvisna od žene, bodoče matere.

Krepkega in zdravega otroka, generacijo in narod nam bo dala in vzgojila le krepka in zdrava mati!

Naloga države je, da posveti veliko pozornost in pozornost temu vprašanju, če hoče uspešno rešiti in izpolnjevati naravne zakone, ki jih stavlja telesna vzgoja naroda.

Pri tem ne smemo pozabiti, da je sistem liberalne demokracije s svojim ustrojem človeka v vsakem pogledu zastrupil. Človek je postal stroj! Današnja doba je odtrgala ženo od družine in jo postavila v isto vrsto z možem. Kakor smo že uvodoma omenili, jo vidimo pri težkem delu vseh povsod: v tovarni, v rudnikih, na cesti in drugod. Nihče se pa ne vpraša:

Ali je zavarovano njeno zdravje, njeno telo?

Le prečesto vidimo ženo pri delu v nezdravih in nevarnih razmerah, kjer je le v malenkostni meri, toda redko kaj preskrbljeno za njen razvoj v smislu pravilne telesne vzgoje naroda. Sistem liberalne demokracije onemogoča veliki večini žena, da bi se pripravljale na vzvišeni poklic materinstva. Boj za obstanek sili tudi njo k slehernemu poklicu, mnogokrat neoziraje se na to, ali je to delo koristno ali ne za njeno zdravje in telesno konstitucijo.

Današnja doba socialne bede nas je dovela že tako daleč, da se žena brani postati mati. Poleg nešteto drugih dokazov je ta eden največjih in najbolj vnebovpijočih dokazov, da je sistem današnjega ustroja, sistem liberalne demokracije, nemogoča oblika ustroja države. In če naj bi imela liberalna demokracija, recimo svoj pozitivni cilj, je zašla na pot, ki vodi v temo, kjer ni luči, kjer ni upanja za pozitivno bodočnost in koristen razvoj in napredek človeštva. To nam tudi potrjuje telesna vzgoja naroda, kakor jo izvaja liberalna demokracija.

Predaleč bi zašli. Naš namen je pokazati bežno sliko pojmovanja telesne vzgoje naroda po »Zboru«. Zavedamo se odgovornosti, zato postavljamo in gradimo sleherni načrt po ideologiji »Zbora« zavedajoč se, da stoji pred nami neizogibna prehodna doba, ki bo najtežja in najusodnejša, toda za nas Zboraše najsvetejša!

In na to prehodno dobo mislimo pri telesni vzgoji naroda, pri vprašanju: žena in telesna vzgoja naroda.

Ena izmed najvažnejših nalog bo, da bomo ženo vzgajali po osnovnih načelih telesne vzgoje naroda. Žena izvršuje, kakor že rečeno, delo v nemogočih prilikah. Vprašanje je, ali bo mogla delavska žena, predvsem pa ona, ki izvršuje težka dela, še roditi zdrave in krepke otroke ter postati srečna in zdrava mati. Je to sicer vprašanje zdravnika, ki pa je odvisi v veliki meri od pravilno izvajane telesne vzgoje.

Kdor hoče izvrševati aktivno in pozitivno ljudsko politiko, mora postaviti potrebne pogoje za zdravje svojega naroda, tako z gospodarskega kakor tudi socialnega vidika, v smislu naravnih načel pozitivno izvajane telesne vzgoje naroda!

Naloga države, telesnovzgojnega vodstva je, da uredi delovni standard, ter da zagotovi delovni masi čiste in zračne delovne prostore. Če danes pogledamo v delovne prostore, so ti večinoma nezdravi in nehygienični. Ni v zadostni meri preskrbljeno za čistočo, tako za obrat, kaj šele za delovno moč. V teh prostorih vidimo poleg moža tudi ženo. Nihče se vidimo vpraša, če ji njena telesna konstitucija dovoli izvrševati odkazano ji delo. Izvršuje ga v boju za obstanek. Vprašanje je, ali je njeno težko delo koristno za zdrav in pravilen razvoj v smislu načel telesne vzgoje naroda po »Zboru«?

»Zbor« si je stavil veliko nalogo: vrniti ženo domu, družini; vrniti ji njeno dostojanstvo. Dosegli bomo to po prehodni dobi. Do popolne zmage »Zbora« pa je potrebno, da pomagamo ženi tudi z vidika telesne vzgoje. Telesno vzgojne igre in vaje naj ženi, kakor tudi možu, nekako regenerirajo moči, ki jih pri delu troši in porablja. Neobhodno potrebno je, da ima vsak obrat telesno vzgojne naprave: kopalnice, umivalnice, prostore za telesnovzgojne vaje, telovadnice, plavališča itd. Skrb za osebno čistočo je največja garancija za pozitivno izvedbo telesne vzgoje naroda v vsakem pogledu. Ne moremo si predstavljati zdravega telesa, če je to umazano in zanemarjeno.

Osebna čistoča slehernega državljanca zagotavlja čistočo doma naroda in države!

Telesnovzgojni prostori naj bodo za jačanje telesa in duha. Utrujimo na igriščih in sportnih prostorih s telesnovzgojnimi igrami zdravje in telo, nadoknadimo sile, ki smo jih pri delu izgubili.

Kaj se učil slovenski otrok v koroški ponemčevalnici o boju na Koroškem?

(Nadaljevanje.)

2. Ljudsko glasovanje (Die Volksabstimmung). Z obrambnim bojem je bilo doseženo, da naj bi odločilo ljudsko glasovanje, če naj se Koroška razdeli. (Pogosto smo že poudarili, da je to »ljudsko glasovanje« prišlo za 50 let prepozno. Tekom zadnjega pol stoletja pred plebiscitom so nam s ponemčevalno šolo temeljito pojaničarili ljudstvo! Tako smo plebiscit morali izgubiti. Nemci so pozneje pisali, da so pri plebiscitu zmagali, »wie es auch nicht anders zu erwarten war« — kakor tudi ni bilo drugače pričakovati. Še enkrat ponovimo: Ta plebiscit je bil za nas rafiniran rop, s katerim so nam ugrabili Koroško! Slov. Korotan bi bil po pravici po razsulu moral pripasti nam, in sicer brez plebiscita! Zato trdimo: po krivici in nasilju smo izgubili naše slovensko ozemlje na Koroškem!)

Glasovalno ozemlje je bilo razdeljeno v dva dela, cona A (cona = pas) in cona B. To se je zgodilo na predlog Jugoslovancov. Mislili so: Če tvori vsa Celovška kotlina eno cono, ne bodo mogli dobiti jugoslovanske večine, ker v severnem delu (cona B s Celovcem) stanuje mnogo več Nemcev. V pasu A stanuje poleg 49.000 Slovencev samo 23.000 Nemcev (po tedanjem avstrijsko-uradnem štetju; dejansko in v resnici je v coni A bivalo komaj par tisoč Nemcev in 70.000 Slovencev). Ta cona je bila pod ljubljansko vlado. To priložnost so izkoristili, da bi prebivalstvo pridobili zase, pa niso imeli uspeha (seveda ne! tudi janičarja in poturice ne moreš spremeniti čez noč; lotili smo se psihološko nemogočega dela. Edino pametno bi bilo, da bi si plebiscita na noben način ne bili pustili vsiliti. Wilsonu so naši delegatje skušali dopovedati, da pojaničarjeno ljudstvo ni sposobno za plebiscit in da bi bil tak plebiscit krivičen, a Američan tega ni mogel razumeti. Trdovratno je zahteval plebiscit na podlagi izpovedb Milesove komisije. Kaj je Miles vedel, pod kakšnim silovitim germanskim pritiskom je stalo naše ljudstvo mnoga stoletja, da celo tisočletje, zlasti pa zadnjega pol stoletja pred plebiscitom in da je zdaj prišel čas, ko bi bilo treba staro krivico korenito popraviti, ne pa storiti novo!).

Prišel je 10. oktober 1920, dan glasovanja v coni A. Večina se je odločila za Avstrijo in s tem je bila Koroška zopet prosta, domovinska zvestoba je zmagala nad surovo silo (kakšne gorostasnosti! Slov. Korotan je bil zopet zaslužjen, postal je zopet nemški plen, nemški imperalizem je začel zopet prosto vladati v Slov. Korotanu; zopet se je začelo potujčevanje slovenske dece in sicer še bolj neženerirano kakor prej in s podvojenim silo. **Krivica in nasilje je zmagalo!** Nad Slov. Korotanom je zopet zavladala črna noč narodnega robstva! Janičarstvo je zmagalo! Domovina je bila zopet zaslužjena in hujše nego prej. Prosto je zopet zavladal koroški nemški imperalizem

Telesna vzgoja se ne sme samo omejiti na del naroda, na industrijsko delavstvo in nastavljenice, nego se mora s primernimi načrti razširiti na podeželje, na ves narod. Enako ne smemo v tem pravcu vzgajati samo mladine, temveč moramo tudi ostale državljane pritegniti, jih uvesti v telesno vzgojo, v telesno-vzgojne igre, katere naj telesno gibčnost osvežujejo in ohranijo ter človekovega duha okrepijo.

Narod mora prepričevalno spoznati pozitivne sadove telesne vzgoje in če mu bo vodstvo telesne vzgoje to omogočilo, bo to najboljša propaganda in obenem dokaz velike in neobhodne potrebe telesne vzgoje naroda.

S telesno vzgojo in njenimi naravnimi načeli bomo naš narod prepodili in neprisljenu vzgojili k zdravemu in pametnemu življenju.

Dvignimo tudi potom telesne vzgoje nivo našega naroda, vrnimo slehernemu tudi potom telesne vzgoje veselje in spoštovanje do življenja in dela, vrnimo narodu s pozitivnim delom po smernicah in načelih »Zbora« zaupanje v državo in nacionalno skupnost ter ljubezen v našo lepo in mogočno Jugoslavijo.

(Dalje prih.)

nad nedeljno Koroško! »Kärnten frei und ungeteilt!« — nemško vlada nad celo Koroško (ali: Slov. Koroška ječi in umira v krepkih brezobzirnih koroškega nemškega imperializma! Po pravici je tiste dni po 10. oktobru 1920 zaplakala mati Slovenija in ž njo vred vsako rodoljubno slovensko srce! Iztrgali so nam enega najlepših kosov naše zemlje in 100.000 bratov po krvi in jeziku! Naravno, da je nemštvo slavilo zmagoslavje. Toda neomajno verujmo s Prešernom naprej, da

vremena Korotancem bodo se zjasnila, jim lepše zvezde kakor zdaj sijale!

Korotanec.

Iz Maribora

Obrtniki, kaznilnica in socialni čut...

V četrtek, 18. marca je bilo v Mariboru zanimivo zborovanje. Številni zastopniki poedinih obrtniških strok so v svojih izjavah prišli do zaključka, da imamo v Mariboru tovarno — moško kaznilnico. Pa da se ne bi kdo motil, pojasnimo, da ta tovarna ne proizvaja lopovov, ker ji itak današnji asocialni politični sistem nudi dovolj materiala, ki se mora potikati po ječah. Pač pa je omenjena kaznilnica razpredla uspešno tovarniško podjetje v vseh strokah obrtniškega področja in za svoje izdelke našla tudi primeren trg... Mi ne bomo jadedovali nad ubogimi obrtniki, kakor je to moda vseh strankarskih časopisov, ki si s tem skušajo pridobiti »zaupanje«. Zavedamo se, da bo edino stanovsko urejena država res ščitila obrtnike v boju za njihove osnovne pravice in zato že s tem pomagamo obrtniku, če širimo misel stanovske ureditve, do katere bo slej ko prej moral priti.

A nekaj drugega nam ne da miru. »Slovenec« in »Jutro« sta napisala zelo sentimentalen članek o »ubogih obrtnikih«. Čudno, saj so gospodje iz krogov naših političnih dnevnikov imeli — od nosno imajo možnost, da pomagajo upravičenim zahtevam obrtnikov. Torej nas to jadikovanje prav nič ne prepričuje, nasprotno, polagoma bo tudi preprost človek moral uvideti »socialni čut« strankarskih dnevnikov.

Če bo mariborska kaznilnica otvorila frizerski salon (kar je zelo verjetno), bodo pa ravno ti jadikovalci prvi hiteli čez most in nastavili svoje filistrske brade ostrini kaznilniške britve!

Morda pa bodo tudi to zasukali v patriotsko smer in hiteli v kaznilnico že radi gesla: »Podpiraj domačo obrt!...«

Se je zjasnilo...

Preteklo nedeljo nas je obiskal tovariš Šturm iz Ljubljane. Kljub prepovedi občnega zbora, se je zbrala velika skupina borcev pred lokalom. Prišli so mrki možje postave in zahtevali razhod. Šli smo, nekdo pa je korajžno pripomnil:

»Vraga, se bo že zjasnilo!« Te preroške besede sem prestavil v duhu za nekaj let naprej — pa sem se zmotil. Že čez dobre pol ure se je zjasnilo, zlasti obraz tovariša Šturma, ki se je popoldne zadovoljno poslovil!

Iz tajništva.

Dne 4. aprila, prva nedelja po Veliki noči, bo občni zbor J. L. G. »Zbor« za mesto Maribor. Zbor bo dopoldne ob deveti uri in vabimo nanj vse tovariše in (tudi somišljenike. Nadaljnja obvestila sledi.

Jesenice

Jeseniško delavstvo v borbi za obstoj.

Kolektivna pogodba delavstva pri tovarni KID je podpisana, pa tudi ni. To se pravi, eni so jo podpisali, drugi ne. Kaj pa je na pridobitvi nove kolektivne pogodbe za obedve stranki, se je že pokazalo. Tovarna je pridobila z novo kolektivno pogodbo znesek od štiri do pet milijonov dinarjev letno, dočim jih je ravno toliko delavstvo zgubilo na svojih plačah. So pa pri tem udarjeni tudi ostali stanovi, predvsem trgovci, obrtniki pa tudi država, ker bo za toliko tudi manj potrošnje. Smemo se vprašati in to po pravici, ali je danes več vredno življenje par finančnih mogotcev, kakor pa 10 tisočev delavskih družin, ki nimajo pri današnjih razmerah prav nikake pravice, niti te, da živijo vsaj skromno življenje na svojih domačih tleh.

Seveda, sedaj se očita neuspeh te borbe vsem, tistim, ki so jo vodili in onim, ki je nilo. Kdor pa opazuje take borbe iz čisto objektivnega vidika, bo sodil drugače in si je lahko že pred koncem delavskih pogajanj napravil zaključek, kateri je moral priti vpricho razmer radi neenotnosti delavskega stanu. Ne mislimo tukaj napadati delavskih zaupnikov, niti strokovnih organizacij, kajti tudi te niso krive neuspeha, kakor tudi ni kriv otrok siromašnih staršev, ako se je rodil v tako bednih razmerah. Kriv je pač današnji družabni red ali sistem, ki urejuje odnose človeške družbe. Izkušnje nas dnevno uče, da po tej poti ni mogoče več naprej. Rešitev našega delavskega stanu kakor tudi ostalih stanov, je v tem, da vrže raz sebe svojo politično uniformo in pristopi v enotno fronto svoje stanovske organizacije, proti tujem in domačem velekapitalu, ki brezobzirno izmzgava naše delavno ljudstvo.

Daleč smo od tega, da bi ščuvali naše delavstvo, kajti, prepričani smo, da že tudi naš delavec končno spoznava, kje mu je pravo mesto in to ne v sedanjih političnih strankah in grupacijah temveč v vsenarodnem ljudskem gibanju Zbor, ki stremi za tem, da mora dobiti delavec vse svoje delavske pravice, za katere se zaman bori že cela desetletja in s katerimi mu bo osigurano človeka dostojno življenje.

Na neenotnosti delavstva pa bo vedno imel profit velekapital in z njim plačani trabanti, kajti še vedno velja narodna prislovica »Kjer se prepirata dva, tretji dobiček ima«. Tako je bilo tudi pri slehernih pogajanjih našega delavstva z raznimi kapitalističnimi družbami.

Zato kličemo in pozivamo vse delavstvo brez izjeme v naš Zbor, kajti le v Zborovski stanovsko urejeni državi bo delavec dobil to, kar mu kot enakovrednemu človeku gre. Nobenih kompromisnih pogodb z velekapitalom več. Kapital se mora podrediti interesom skupnosti vseh stanov. Le taka in na tej bazi temelječa kolektivna pogodba bo držala, katero bo delavstvo združeno v enotni stanovski združbi zapisalo v knjigo novega družabnega reda. Le na tej podlagi je močna enotna fronta delavstva, le v njej se bo delavstvo znebrilo verig modernega sužnja in le v taki enotni fronti bo tudi delavstva Vstajenje.

Š. L.

Letna dividenda »Belgijsko-Rudarskega A. D.« V Aleksincu iznaša 125 frankov na delež.

»Belgijsko-rudarsko a. d. v Aleksincu je objavilo v Belgiji tole leto bilanco za preteklo leto: dohodki znašajo 3.271.782 frankov, od katerih odpade na amortizacijo 1.450.000 frankov, tako da bo za preteklo poslovno leto porazdeljenih delničarjem 1.821.783 frankov. Dividenda na delež odpade 125 frankov, kakor je bilo za predlansko poslovno leto.

»Politika« naš glavni sovražnik

Ni več dvoma za nas: glavni sovražnik našega gibanja je dnevnik »Politika«, ki izhaja v Beogradu. Evo dokazov:

1. Odkar obstoja »Zbor« je »Politika« zlohotno prikazovala njegov razvoj. Mnogo uspešnih zborovanj tov. Ljotića in ostalih tovarišev sploh ni beležila. Omenjala je samo zборе, kjer so komunistično-boljševiški plačanci delali nered. Takih zborov ni bilo ne deset, ne tisoč, a vendar jih je ta list vse verno zabeležil v luči svojih nevestnih sodelavcev, ki so komunistično usmerjeni; kajti »Politika« plava v vodah blumovskega levčarstva in kabalero-boljševističnega razpoloženja, pa ne trpi sodelovanja drugih nacionalno-konstruktivnih elementov. Oni so samo včasih dekorativno maskirali tisto glavno namero: razkrojavanje gospodarskih in kulturnih temeljev naroda in države.

»Politika« je beležila naše neuspehe sadistično in s prikritim strahom pred našim gibanjem, ki razkriva njeno tajnost popolnega in sigurnega rušenja. Beležila je neuspehe z namero, da prikaže javnosti »jalovost« naše vere v zmago narodnih načel pravice, reda in blagostanja.

Vse je bilo izračunano na podcenjevanje in poniževanje »Zbor«. Z druge strani pa je ona odkrito in prikrito delovanje marksistično-boljševiškega kominterizma podpirala, krepila in razvijala do skrajnih mej, od uvodnih člankov do najdrobnejše reportaže. Ona je bila in ostala veliki propagator politično-kulturnega boljševizma. Ravno zato pa smo se mi v duhu naše ideologije zoperstavili »Politiki« boljševizaciji družbe pod pajčevinastimi draperijami kominternske »demokracije«. »Politika« se je obrnila proti našem gibanju ter je nešteto krat izvršila izdajstvo nad načeli javnega mnenja.

2. »Politika« že več let — zvesta svoji destruktivnosti in pripravi z revolucionarno-rušilnimi silami v svetu — po nekem satanskem načrtu prikazuje na brezprimerno lažnjiv način nacionalno-gradilne pokrete v svetu, preprežajoč svoje »ideološke« niti skozi ljudskofrontaško in skozi trockistično-leninsko tkivo. Ona je nešteto krat na notorično neobjektiven način pisala o vseh naporih drugih narodov za osvoboditev iz kapitalističnega in komunističnega suženjstva. Tako je na primer uspela razširiti v široke narodne množice svoj mit o »fašizmu«. Za »Politiko« je fašizem — vrag, katerega ona vsak dan črni s svojim črnolom. »Fašizem« je za »Politiko« označba za vsako zlo v svetu. Moskovska »Pravda« in beogradska »Politika« pišeta z istimi frazami, z istim psihotičnim slogom, z isto patološko mržnjo o fašizmu, razumevajoč seveda pod fašizmom ne samo to, kar je protikomunističnega in akomunističnega, temveč tudi vse tisto, kar ne gre s komunističnim. V kolikor se »Politika« ne more in ne sme boriti javno in strastno za komunizem — se pa javno in strastno bori proti »fašizmu«. »Antifašizem« — to je najbolj zvita krilatica Kominterne, katero je »Politika« v celoti sprejela. **Politični antifašizem pa je prikrit komunizem!** Čeprav v naši državi ni ne sledu o kakem »fašizmu« — zato je »Politika« vsako kakršno koli prebujenje nacionalne misli kratkomalo krstila za »fašizem«, da bi tako svoj politično-kulturni boljševizem obdržala v stalnem naraščanju. Tu je psihološki in politični koren »Politike« peklenke gonje proti »Zboru«, katerega je ta list tudi ovil v svojo črno bajko o »fašizmu«, da bi tudi »Zboru« nalepila na njegov čisti obraz zasramovano in gnusno krinko izmišljenega, preje oblatenega in ponižanega »fašizma« — da bi tudi »Zbor« končno porinila v nasilno in namišljeno antifašistično gonjo.

3. »Politika« je glavni arhitekt in stilizator bajke o aferi »Zbor«. Danes je to jasno. »Fašizem« naj bi kompromitiral misel »Zbor«. Podla bajka o aferi »Tehnične unije« naj bi kompromitirala čast »Zbor«. Kajti po peklenki logiki »Politike« je prodrla morala tov. Ljotića in ostalih članov »Zbor«, njihova stroga etika in etični rigorizem naše ideologije v teoriji in praksi — že vse predaleč v zavest našega ljudstva. Potrebno je bilo to skalo navrtati in z dinamitom klevete

razstreliti. Kajti če bi se to ne zgodilo, bi vsa peklenka misel »Politike« o službi in podkupljanju »Zbor« s strani tujcev ostala tisto, kar v resnici tudi je: namreč navadni veterni mlin klevete in laži »Politike«. Zato je prišla »afera«, da bi premostila prepad med »Politikino« lažjo o »fašizmu« »Zbor« in med moralnim heroizmom »Zbor«. Treba je bilo zasadi nož v srce »Zbor«! Tista »Politika«, ki se šopiri s svojim poštenjem in ki je znala zamočlati (molk je zlato) mnoge in strašne afere v tej državi, skrivajoč pazljivo svoje lastne afere — ta list že cele tedne ustvarja, si izmišlja in napihuje »afere« Tehnične unije in jo veže na »Zbor«. Tista »Politika«, ki je kričavo dete, razvajeno od radodarnega kapitalizma, od vsakovrstnih režimov in od salonskega komunizma, pleše že dolga leta s svojim rdečim orgijskim baletom, pomešanim s kabalero-španskimi in blumovsko-stalinovimi figurami, balet, ki je bogato plačan. Ta list je pravi »enfant terrible« iz divjega komunistično-buržoaznega zakona — pa je pozabil, da tudi nji ne more in ne sme biti vse dovoljeno, najmanj pa to, da bi čast ljudskega gibanja natezala na svojo aferiško prokrustovo posteljo.

4. Ta in taka »Politika« s svojim namišljenim sovražnim razpoloženjem proti »Zboru« seje seme mržnje proti naši misli in delu. Ona je inspirirala in prebudila v komunistično-boljševiški tolpi psihozo napada celo na fizično eksistenco našega pokreta. Njeno zahrbtno in provokatorsko pisanje o nas je opredilo takozvano »antifašistično« mladino na zločinski izgred o priliki našega velikega zborovanja v Beogradu in Sarajevski ulici. Reportaža »Politike« je bila skoz in skoz zlohotna in fiktivna in dokazuje, v koliko je ta list sam sporazumen z izgredniki, katere sta vodila tudi judokomunista Baruh in Paternoster. Po poročilih »Politike« o teh izgredih ni mogoče dvomiti, da je ta list z dušo in srcem na strani zločincev. Ona je kar gloričirala »junaštvo« plačanih delitkventov, »Zborašev« pa je zopet hotela zasmejavati. Niti z besedo ni obsodila protizakonitih napadov na zakonon dovoljeno, toda nezaščiten zborovanje »Zbor«. Niti besede obsodbe tistih, ki so prelili nedolžno kri ljudi in razbili tujo lastnino.

Kdor od neinformiranih preprostih ljudi, posebno tistih, ki vse svoje politično znanje črpajo iz vrstic »Politike«, bere o našem zborovanju v Beogradu, on bo nekako takole mislil: »Plačanci in izdajci domovine, aferiški in fašisti so imeli zborovanje — toda pošteni rodoljubi in idealni nacionalisti so napadli in premlatili lopove. Alal im vera!« »Politika« pa tudi hoče ustvariti tako sodbo. Samo malemu številu ljudi bo jasno, da stojijo stvari v resnici obrnjeno: da so rodoljubi in nacionalisti imeli zbor za dobrobit vsega naroda, pa da so jih plačanci in komunisti napadli. Ali še bolje rečeno: **Poizkus idejno moralnega uboja »Zbor« se je razširil v poizkus fizičnega uboja pristašev gibanja!** Skratka in jasno: »Politika« je intelektualni krivec krvoprelitja v Sarajevski ulici!

Brez dvoma je: **glavni naš sovražnik je dnevnik »Politika«, ki intelektualno, moralno in fizično napada »Zbor«.**

Sprejemamo borbo! Kot pravi borci bomo s prvim udarcem strgali sovražniku masko iz obraza. Naj ve ves narod, da današnja »Politika« ni več tista nekdanja »Politika« narodnih herojev pokojnih bratov Ribnikarjev. To tudi ni več »Politika« Tanovića in Milenovića. Danes je »Politika« spaka Vladislava Ribnikarja in njegove boljševiške družine.

Sprejemamo borbo, da obranimo slavo padlih bratov Ribnikarjev in vsega, kar je zgrajenega na mučeniških kosteh za čast, lepoto, pravico in svobodo našega naroda.

(Iz »Otdžbine«, Beograd.)

KDOR SE ČUTI DUHOVNO IN IDEOLOŠKO MOČNEGA, STOPA Z RESNICO IN POŠTENJEM NA DAN, OSTALI PA S KLEVETAMI, NERESNICO, NEPOŠTENJEM IN TERORJEM!

Tovariši!

„Zbor“ ne sme biti ljubljanski časopis, še manj purgarski, temveč ljudski! Časopis, ki ga pišejo in berejo vsi, katerim je slovenščina lastna. Tovariši, pošiljajte stalno gradiva!

ORGANIZACIJA »ZBORA«

Jesenice.

Tukajšnji pripr. odbor JLG Zbor je priredil v nedeljo 14. t. m. v gostilni g. Tancerja, drugi informativni sestanek, ki je do zadnjega napolnil prostorno sobo in mnogo jih je poslušalo tudi v sosednjih prostorih gostilne.

Zborovanje je otvoril tov. Šiferer in toplo pozdravil vse navzoče, posebno pa delegate iz Ljubljane.

Kot prvi je govoril tov. Šimnovec, ki je nam v kratkem orisal početek našega gibanja Zbor, kakor tudi njegov program. Posebno pa je podal življenjepis našega predsednika tov. Dimitrije Ljotića, ki so ga vsi z zanimanjem poslušali.

Nato je dobil besedo tov. Marjek, ki je obravnaval delavsko vprašanje, kar je posebno važno za ta industrijski kraj. Nanizal nam je nebroj resničnih, toda žalostnih dejstev, ki jih danes doživlja sleherni delavec, posebno pa družinski oče. Pozival je, naj se vse delavstvo združi v enotno fronto proti izkoriščevalcem, ki so povečini inozemci ali pa hlapi tujega velekapitala. Njegova izvajanja so bila pazno poslušana, saj smo vsi navzoči čutili bridko resnico, ki jo moramo odpraviti združeno, vsi delavci skupno z ostalimi stanoviti.

Zadnji je govoril tov. Šturm, ki je v dvehurnem govoru podal sliko današnjega političnega, socialnega in gospodarskega stanja. Obračunal je z vsemi, ki se še oprijemajo starostrankarske politike po vzorcu liberalno-kapitalistične demokracije, posebno pa je razgalil delo tistih, ki imajo dnevno na jeziku, da so proti izkoriščanju našega delavstva po tujem kapitalu, dočim njihovi lističi nosijo na zadnji strani velike inserate teh velekapitalističnih podjetij.

Bilo je nekaj vpadov in medklicev med govorom tov. Šturma, toda krepki in udarni odgovori so tako učinkovali, da so morali vpričo nepobitnih dokazov, osra-

močeni utihniti, nekateri teh junakov pa so celo od sramu morali zapustiti prostoro, ker jim ni ugajala bridka resnica, za katero pravi pregovor, da v očeh bode.

Ob koncu sestanka je bilo še nekaj resnih, največ pa zelo neresnih vprašanj, na katera je odgovarjal zadnji govornik. Poudarjamo, da smo s tem drugim sestankom na Jesenicah prebili led, sedaj pa bomo začeli s podrobnim delom za ustanovitev krajevne organizacije JLG Zbor na Jesenicah.

Po odloku gospoda ministra notranjih zadev nam je v bodoče prepovedano imeti sestanke v krajih, kjer smo že imeli ustanovne občne zборе in imamo organizacije z odbori. Dovoljeni pa so nam sestanki radi vpisovanja članov in sestavljanja odborov v krajih, kjer teh še nimamo.

Na podlagi tega odloka so nam bili za dne 20. oziroma 21. t. m. prepovedani sestanki v:

1. Mariboru I. breg,
  2. Slov. Konjicah in
  3. Oplotnici,
- kjer naj bi bili ustanovni občni zbori za sestavljanje odbora;
4. Dolu pri Hrastniku in
  5. Savodnu pri Škofji Loki,
- kjer naj bi bila sestanka radi sestavljanja pripravljalnega odbora;
6. Mostah,
  7. Trbovljah in
  8. Žireh,
- kjer naj bi bili članski sestanki.

Iz vsega gornjega je jasno razvidno, kje in kako bomo v bodoče imeli sestanke, oziroma kje in kako nam jih bodo dovoljevali. Prav tako pa je iz tega še posebno jasno razvidno, da smo po žargonu »Delavske politike« — privilegirana stranka...

Zboraši! V boj za stanovsko demokracijo!

TISKARSKI ŠKRAT ČITA MISLI
»NEODVISNOSTI«.

G. dr. Vekoslav Kukovec je po poročilu »Neodvisnosti« z dne 20. februarja rekel v Zagrebu dne 4. okt. 1936 med drugim tudi to-le:

»Sledili so veliki dnevi kmečko delavskega gibanja (Kukovčevega namreč — op. ured.), ko je kmet s svojo gmotno in duševno podporo podrl delavca v boju za zboljšanje njegove bedne mede...«

Predstavniki »Neodvisnosti« nam pa nikakor noče izdati tajnosti, kakšen bo politični sistem v njegovi neodvisni Sloveniji. Kakor smo že v zadnji številki omenili, nam je do sedaj izdal samo toliko, da demokratičen ne bo, kajti zaupal nam je, da mu je tista demokracija le sredstvo, o smotru pa še vedno molči. Vsekakor pa bo to tak sistem, da se ne bo treba šele »glihati« za ministrsko pokojnino.

A: Kako se počutite obrtniki v zbornici za TOI?

B: Hvala, kakor Abesinci v Društvu narodov.

Lipe: No, prijatelj, praviš, da si za zborovsko misel, zakaj pa ne pristopiš?

Jak: Moj osebni interes mi veleva, da sedlam vedno le na — gotovo —

V DOBI RESNIČNIH IN NAMISLJE-
NIH AFER.

A.: Ti, kaj pa je prav za prav s tem Puškinom. Zadnji čas nekaj mnogo pišejo o njem.

B.: Hm, hm, ne boj se, tudi to zadevo bodo prej zatušali, preden pride vse na dan.

SAMO NE DELA!

A: No, kako pa kaj v obrtnem odseku delate? Gotovo Vam gre spričo sporazuma dobro od rok. Saj sta vam obe vodeči politični stranki zagotovili stvarno in uspešno delo v bodočem sestavu naše zbornice, kakor je svoj čas razglasila neka okrožnica?

B: Ne bodi no siten, saj vendar poznaš naša gesla. Kot prijatelju ti pač lahko zaupam, da vodeči kratici nista nikakor zainteresirani na tem, da bi obrtni odsek delal. Mislim pa, da bo do prihodnjih volitev konstituiran. Medtem se bodo pa gospodje zastopniki pač zadovoljili s svetovnim naziranjem, kar mora veljati tudi za volilce.

A: Hvala ti lepa, razumem te. Obe kratici sta toraj svoj namen dosegli...

Brez borbe ni zmage!